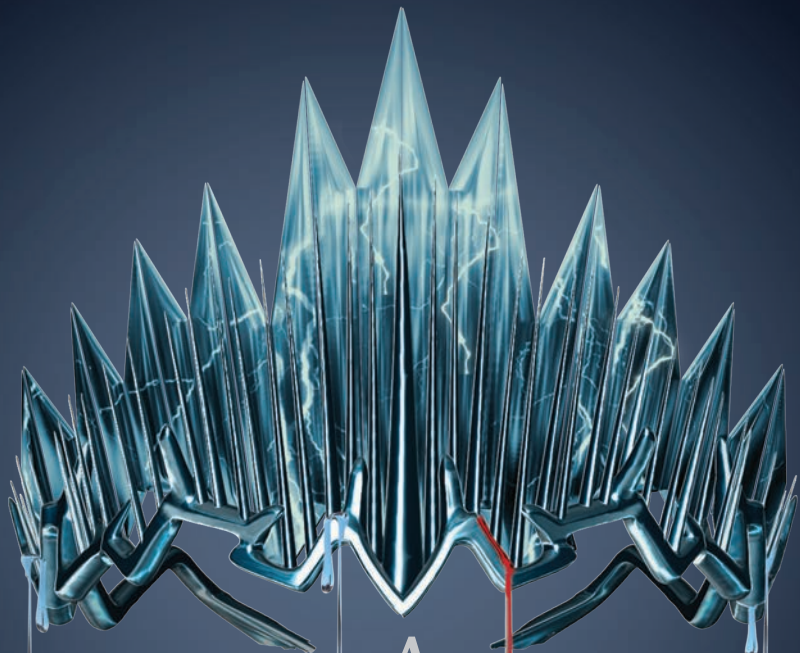

A *New York Times* #1 bestseller VÖRÖS KIRÁLYNŐ sorozat lezáró kötete

VICTORIA AVEYARD

A

HÁBORÚ

VIHARA

FÖLEMELKEDÜNK,

MINT A HAJNAL

GABO

VICTORIA AVEYARD

A

H Á B O R Ú

V I H A R A

VICTORIA AVEYARD

H Á B O R Ú
V I H A R A

• ELSŐ FEJEZET •

Mare

HOSSZÚRA NYÚLIK A CSÖND.

Corvium ásitó terei vesznek minket körül; tele van emberekkel, mégis üresnek érzem.

Oszd meg, és uralkodj!

Az utalás egyértelmű, a határokat élesen meghúzták. Farley és Davidson engem figyelnek, én pedig őket.

Felteszem, Calnek halvány sejtelve sincs arról, hogy a Skarlát Gárdának és Montfortnak nem áll szándékában meghagyni neki a trónt. Felteszem, jobban izgatja a korona, mint az, mit gondol bármelyik Vörös. És felteszem, nekem sem kellene tovább Calnek hívnom.

Tiberias Calore. Tiberias király. Hetedik Tiberias.

Ezzel a névvel született, ezt a nevet viselte, amikor először találkoztam vele.

Ő tolvajnak nevezett. Ez volt a nevem.

Bárcsak kitörölhetném az agyamból az elmúlt egy órát. Bárcsak kicsit hátradőlhetnék. Összeeshetnék. Lerogyhatnék. Bárcsak még egy pillanatig élvezhetném azt a különös, örömteli nyugalmat, amikor nem éreztem egyebet, csak fáradt izmaid és összeforrt csontjaim sajgását. Az ürességet a csata izgalmi után. Cal szeretetének és támogatásának bizonyosságát. De még összetört szívvel sem vagyok képes gyűlölni őt a választásáért. Majd később dühöngök.

Farley arcán szokatlan aggodalom. Diana Farley-től a hideg eltökéltséget vagy az izzó haragot szoktam meg. Amikor észreveszi, hogy nézem, sebhelyes ajka megrándul.

– Tájékoztatom a Parancsnokságot Cal döntéséről – töri meg a feszült csendet. Halkan, kimérten beszél. – *Csak* a Parancsnokságot. Ada majd elviszi az üzenetet.

A montforti primus egyetértően bólint. – Jó. Azt hiszem, Dobos és Hattyú tábornokok már sejthetnek valamit. Színre lépése óta szemmel tartják a Lerolan királynét.

– Anabel Lerolan legalább néhány hetet Maven udvarában töltött. Elég időt – felelem. A hangom érdekes módon nem remeg. Szavaim egyenletes erővel hangzanak. Erősnek kell mutatnom magam, még ha nem is érzem magamat annak. Hazugság, de jó célt szolgál. – Valószínűleg több információval rendelkezik, mint amennyit tőlem kaptatok.

– Talán – bólint Davidson elgondolkodva. Összeszűkült szemmel néz le a földre, de nem kutatva, hanem összpontosítva. Egy terv kezd kibontakozni a fejében. Az előttünk álló út nem lesz könnyű. Ez még egy gyerek számára is nyilvánvaló. – Ezért kell visszamennem oda – teszi hozzá szinte mentegetőzve. Nem tudok haragudni rá azért, amit muszáj megtennie. – Éber szem és éber fül, igaz?

– Éber szem és éber fül – vágjuk rá Farley-val egyszerre, ami mindkettőnket meglep.

Davidson odébb lép, kihátrál a sikátorból. A nap megcsillan fényes, ősz haján. A csata után lemosta az izzadságot és a hamut, vérfoltos egyenruháját frissre cserélte, hogy szokásosan nyugodt, összeszedett és meglepően hétköznapi legyen. Bölcs döntés. Az Ezüstök rengeteg energiát fordítanak a megjelenésükre, a külsőben megnyilvánuló erő és hatalom hamis büszkeségérzetének megteremtésére. Különösen Samos király és családja a fölöttünk magasodó toronyban. Volo, Evangeline, Ptolemus és a sziszegő viperakirályné mellett Davidson alig kelt feltűnést. Ha akarna, bele tudna olvadni a falakba. *Nem számítanak majd rá. Sem ránk.*

Reszketve beszívom a levegőt, és nagyot nyelek, ahogy új gondolatom támad: *Cal sem fog számítani ránk.*

Tiberias, javítom ki magamat dühösen. Kezem ökölbe szorul, körmeim a tenyerembe vájnak, a fájdalom megnyugtat. *Tiberiasnak kell hívnom.*

Corvium fekete falai ostrom híján szokatlanul némák. Elfordulok Davidson távolodó alakjától, hogy végignézzek az erődváros belső falának mellvédjén. A didergők hóvihara rég eloszlott, a sötétség elmúlt, és minden kevésbé impozánsnak látszik. Korábban Vörös katonákat tereltek át a városon, legtöbbjük az elkerülhetetlen halál felé menetelt, amely egy lövészárokban várta. Most Vörösök járőröznek a falakon, az utcákon, a kapuknál. Vörösök ülnek az Ezüst királyok mellett, és háborúról beszélnek. Néhány élénkpiros sálat viselő katona sétál, tekintetük cikázik, sokat használt puskájukat markolják. A Skarlát Gárdát nem lehet meglepni, bár nem sok okuk van ennyire résen lenni. Legalábbis egyelőre. Maven seregei visszavonultak. És még Volo Samos sem olyan vakmerő, hogy Corvium szívéből kíséreljen meg támadást. Addig nem, amíg szüksége van a Gárdára, Montfortra és ránk. És különösen nem úgy, hogy szüksége van Calre – *nem, te hülye, Tiberiasra* – az egyenlőségről szóló üres papolásával együtt. Volónak szüksége van a nevére, a koronájára és az átkozott házasságára az átkozott lányával.

Az arcom lángol. Szégyellem hirtelen támadt féltékenységemet. Nem azért kellene aggódnom, hogy elveszítem. Az elvesztésének pedig nem kellene jobban fájni, mint a halál lehetőségének, hogy alulmaradunk a háborúban, és minden, amiért harcoltunk, hiábavalónak bizonyul. Mégis fáj. Nem tehetek mást, muszáj elviselnem.

Miért nem mondtam igent?

Elutasítottam az ajánlatát. Hátat fordítottam neki. Egy másik áru-lás marcangolt – Cal árulása, de a sajátom is. Az ígéretet, amit a *szeretlek* jelent, mindketten megtettük, és aztán mindketten megszegte-
tük. Azt kellene jelentenie: *előrebb helyezlek mindennél. Jobban vágyom rád.*

Mindig szükségem van rád. Nem tudok élni nélküled. Bármit megtennék, hogy ne kelljen különválnunk egymástól.

De ő erre nem volt hajlandó. Így én sem tartom magam hozzá.

Kevesebbet érek, mint a koronája, ő pedig kevesebbet ér számomra, mint az ügy, amelyért harcolok.

És sokkal, sokkal kevesebbet, mint a félelmem egy másik ketrec-től. *Hitvestárs*, mondta, felajánlva nekem egy elérhetetlen koronát. Királynévá tenne, ha Evangeline-t *ismét* félre tudná állítani. De azt már tudom, milyen egy király jobbjáról szemlélni a világot. Még egyszer nem akarok úgy élni. Akkor sem, ha Cal nem olyan, mint Maven – a trón attól még ugyanaz. Megváltoztatja, megrontja az emberek lelkét.

Különös élet volna az. Cal a koronájával és a Samos királynéjával meg velem. Egyik részem még így is azt kívánja, bárcsak igent mondtam volna. Könnyű lett volna. Hátraléphettem, *győzhettem* volna – egy olyan világot élvezhettem volna, amelyről korábban még csak nem is álmodtam. A családom kényelemben élhetne. Biztonságban lennénk. És Callel maradhattam volna. Egy Vörös lány egy Ezüst király mellett. A hatalommal együtt, hogy megváltoztassam a világot, megöljem Mavent. Hogy rémálmok és félelmek nélkül éljem az életemet.

Az ajkamba harapva próbálom elűzni a sóvárgást. Csábító a kép, és már-már megértem Cal döntését. Még egymástól elszakítva is tökéletesen összeillünk.

Farley mocorgásának nesze kizökkent gondolataimból. Sóhajtvá a sikátor falának támaszkodik, és keresztbe fonja karját. Davidsontól eltérően ő nem cserélte le véres egyenruháját. Az övé nem is olyan undorító, mint az enyém, nem borítja sár és mocsok. Némi ezüst vér fröccsent ugyan rá, de az is már feketére száradt. Alig néhány hónap telt el Clara születése óta, és Farley viseli még csípőjén a terhességből visszamaradt kilókat. Kék szeméből minden melegség eltűnt, most harag szikrázik benne. Nem rám irányul; felfelé néz, a fölénk ma-

gasodó toronyra, ahol az Ezüstök és Vörösök furcsa tanácsa próbál dönteni a sorsunkról.

– Ő volt odabent. – Nem várja meg, hogy megkérdezzem, mire gondol. – Ezüst haj, vastag nyak, nevetséges páncél. Keresztüldöfte Shade szívét, mégis él és virul.

Amikor eszembe jut Ptolemus Samos, a tenyerembe vájom a körmeimet. A Hasadék hercege. A bátyám gyilkosa. Akárcsak Farley-t, engem is előnt a düh. És ezzel együtt a szégyen is.

– Igen.

– Mert alkut kötöttél a hűgával. A szabadságod az életéért cserébe.

– A bosszúért cserébe – mormolom. – És igen, a szavamat adtam Evangeline-nek.

Farley megvetése egyértelmű a vicsorításából. – A szavadat adtad egy Ezüstnek. Egy ilyen ígéret annyit sem ér, mint a hamu.

– Attól még ígéret.

Farley felhorkan, ami morgásnak hallatszik. Kihúzza magát, és szembefordul a toronnyal. Kíváncsi vagyok, mennyi önuralmába kerül megállni, hogy vissza ne térjen, és ki ne tépje Ptolemus szemgolyóját. Ha képes volna rá, én nem állnék az útjába. Sőt hoznék magamnak egy széket, hogy végignézzem.

Ellazítom az öklömet, és elraktározom tudatomban a fájdalmat. Halkan közelebb húzódok Farley-hoz. Pillanatnyi habozás után a karjára teszem a kezemet. – *Én* tettem az ígéretet. Nem te. Sem más.

Farley mozdulatlanra dermed, és vicsorgása lassan mosollyá változik. Egyenesen rám néz, szeme kéken csillan a napfényben. – Azt hiszem, hozzád jobban illik a politika, mint a háború, Mare Barrow.

Fájdalmasan elmosolyodom. – A kettő ugyanaz. – Ezt a kemény leckét csak sokára tanultam meg. – Gondolod, hogy képes vagy rá? Meg tudod ölni?

Régebben csak kérkedve fújt volna a felvetésre, hogy esetleg nem képes rá. Farley kemény nő, még keményebb páncél mögött. De valami – talán Shade és Clara, a kapocs, amelyen osztozunk – belá-

tást enged a tábornok merev és magabiztos külseje mögé. Tétovázik, gúnyos mosolya eltűnik.

– Nem tudom – mormolja. – De ha nem próbálom meg, sohasem leszek képes együtt élni ezzel, vagy belenézni Clara szemébe.

– És én sem, ha belehalsz a próbálkozásba. – Megszorítom a karját. – Kérlek, ne légy buta.

Mintha csak egy kapcsolót fordítottam volna el, gúnyos mosolya visszatér, és még egy kacsintással is tetézi. – Hát mikor voltam én buta, Mare Barrow?

Ahogy felnézek rá, bizsergés fut végig a tarkómon lévő hegeken, amelyekről már majdnem elfeledkeztem. A fájdalom eltörpül a többi mellett. – Csak szeretném tudni, mi lesz a vége – suttogom, remélve, hogy megérti.

Megrázza a fejét. – Nem tudom, mit mondjak egy olyan kérdésre, amelyre túl sok válasz adható.

– Úgy értem... mi lesz Shade-del? Ptolemusszal? Megöled, és aztán? Evangeline megöl téged? Megöli Clarát? Megölöm Evangeline-t? És így tovább, vég nélkül? – Nem ismeretlen számomra a halál, de ez egészen más. Kiszámított halál. Ilyesmit Maven tenne, de nem mi. Még akkor is, ha Farley már jóval régebben halált ígért Ptolemusnak, amikor még Mareena Titanosnak álcáztam magamat, de az a Gárda nevében történt. Egy ügyért, nem pedig vak és véres bosszúért.

Kéken ragyogó szeme elkerekedik. – Azt akarod, hogy életben hagyjam?

– Természetesen nem – csattanok fel. – Nem tudom, mit akarok. Nem tudom, mit beszélek. – Szavaim zavarosak. – De attól még elgondolkoztat, Farley. Tudom, hogy megváltoztatja az embert és a körülötte lévőket a bosszú és a harag. És persze azt sem akarom, hogy Clara anya nélkül nőjön fel.

Elfordítja a fejét, és elrejtí az arcát. De így sem elég gyors, és megpillantom a hirtelen előbukkanó könnyeket. Megrántja vállát, és lerázza magáról a kezemet.

Nem tágítok. Muszáj hallania. – Shade-et már elvesztette, és ha választhatna az apja megbosszulása és egy élő anya között – tudom, mit választana.

– Ha már választásokról beszélünk – mondja rekedten, de még mindig nem néz rám. – Büszke vagyok a tiédre.

– Farley, ne válts témát.

– Nem hallottad, amit mondtam, villámlány? – Szipogva elmosolyodik, és visszafordul, hogy lássam kivörösödött arcát. – Azt mondtam, büszke vagyok rád. Jegyezd meg. Véd az eszedbe. Valószínűleg többet nem fogod hallani.

Önkéntelenül kuncogok. – Jó. Mégis mire is vagy büszke pontosan?

– Hát, a divatérzéked – söpör le a vállamról véres koszt – és a kedves, nyugodt természeted mellett...

Megint felnevetek.

– ...azért is vagyok büszke rád, mert tudom, milyen elveszíteni azt, akit szeretsz. – Ezúttal ő fogja meg a karomat, talán, hogy ne tudjak elszökni a beszélgetés elől, amelyre érzésem szerint nem állok készen.

Mare, válassz engem. Alig egy órája hangzottak el a szavak, és könnyen kísértének.

– Árulásnak éreztem – suttogom.

Farley állát bámulom, hogy ne kelljen a szemébe néznom. A szája bal sarkában húzódó heg mély, kicsit oldalra húzza az ajkát. Tiszta vágás. Kés nyoma. Amikor először találkoztam vele Will Whistle régi kocsijában egy kék gyertya fényénél, még nem volt ott.

– Tőle? Még szép...

– Nem. Nem tőle. – Fölöttünk felhő úszik el, és árnyékot vet ránk. A nyári szellő szokatlanul hideg. Megborzongok, és ösztönösen Calre és a melegségére vágyom. Ő sohasem hagyta, hogy fázzam. A gondolatra, hogy minek fordítottunk hátat, összeszorul a gyomrom. – Ígéreteket tett nekem – folytatom –, de én is megígértem neki dolgokat.

Megszegtem a szavam. És neki vannak más ígéretei is, amelyeket be kell tartania. Amelyeket önmagának, a halott apjának tett. A koronát hamarabb szerette meg, mint engem, akár tisztában van ezzel, akár nem. És végeredményben azt hiszi, helyesen cselekszik, *mindenkiért*. Hogyan hibáztathatnám őt ezért?

Összeszedem magam, és belenézek Farley szemébe. Nincsen számomra válasza, legalábbis olyan nem, amelynek örülnék. Ajkába harap, nem mondja ki, amit akart. Nem működik.

Felhorkant, számára ilyen a gyengédség. Tüskés, mint mindig. – Ne mentegesd őt, és azt sem, ami lett.

– Nem teszem.

– Pedig úgy hangzik – sóhajt fel fáradtan. – Egy másmilyen király is csak *király*. Lehet, hogy egy fajankó, de ezt még ő is tudja.

– Lehet, hogy számomra is ez lett volna a helyes. A Vörösök számára. Ki tudja, mit érhetett volna el egy Vörös királyné?

– Nagyon keveset, Mare, ha egyáltalán lett volna befolyásod – lenti ki hűvös magabiztossággal. – Ha változást hozhatott volna a fejdre tett korona, az túl lassú és kevés lett volna. – Ellágyul a hangja. – És túl könnyen visszafordítható. Nem lett volna tartós. Akármit érünk is el, veled együtt meghalt volna. Ne vedd rossz néven, de a világnak, amelyet felépítünk, túl kell élnie minket.

Hogy az utánunk jövőké lehessen.

Farley tekintete szinte természetfeletti intenzitással fúródik belém. Clara Shade szemét örökölte, nem az anyját. Mézbarna, nem pedig tengerkék. Kíváncsi vagyok, melyik része fog jobban hasonlítani Farley-ra, és melyik Shade-re.

A szél felborzolja Farley frissen nyírt haját, amely sötétaranynak látszik a fellegek árnyékában. A sebhelyek alatt még mindig fiatal, egy újabb háborúban és rombolásban edzett gyerek. Rosszabb dolgoknak volt szemtanúja, mint én, és sokkal többet tett, mint én valaha. Több áldozatot hozott, és többet is szenvedett. Elvesztette az anyját, a húgát, a bátyámat, a szerelmét. Azt, aki lenni szeretett volna kislányként.

Mindent. Ha ő képes továbbmenni, hinni abban, amit teszünk, akkor én is. Bár sokszor összezördülünk, megbízom Farley-ban. A szavai pedig szokatlan, de szükséges vigasztalást jelentenek. Túl sok időt töltöttem a saját gondolataimmal, magammal vitatkozva, már torkig vagyok az egésszel.

– Igazad van. – Valami fölenged bennem, és a Cal ajánlatából táplálkozó furcsa álom homályba vész, és vissza sem tér.

Nem lesz belőlem Vörös királyné.

Farley szinte fájdalmasan megszorítja a vállamat. A gyógyítók fáradozásai ellenére még mindig sajog minden porcikám, neki pedig átkozottul erős a marka.

– Különben is – teszi hozzá –, nem te kerültél volna a trónra. A Lerolan királyné és a Hasadék királya elég világossá tették az álláspontjukat. Az a Samos lány foglalta el.

Csak prüszkölök a felvetésre. Evangeline Samos elég nyilvánvalóvá tette szándékait a tanácsteremben. Meglep, hogy Farley-nak nem tűnt fel. – Ha egy mód van rá, elkerüli.

– Hm? – Éles pillantást vet rám, én meg vállat vonok.

– Láttad, mit művelt odabent, hogyan provokált. – A friss emlék bevillan: Evangeline mindenki előtt egy Vörös szolgát szólít magához, összetöri a kelyhet, kényszeríti a szerencsétlen szolgát, hogy takarítsa fel, mindezt szórakozásból teszi. Hogy a teremben mindenkit felingereljen, akinek vörös színű a vére. Nem nehéz megérteni, miért tette, vagy mit akar elérni. – Egyetlen porcikája sem kívánja ezt a szövetséget, különösen, ha hozzá kell mennie... Tiberiashoz.

Farley ez egyszer meglepődik. Zavartan pislog, de a kíváncsisága felátad. – De visszakerült oda, ahonnan kiindult. Azt hittem... Úgy értem, nem állítom, hogy bármit is értek az Ezüstök viselkedéséből, de...

– Evangeline most már saját jogon is hercegnő, és mindene megvan, amire életében vágyott. Nem hiszem, hogy szeretne megint valaki más tulajdona lenni. Számára csak ennyit jelentett az eljegyzésük. És neki is – teszem hozzá, és megsajdul a szívem. – Egy hatalomért köttetett üz-

letet. Olyan hatalomért, amivel már rendelkezik, vagy... – és elcsuklik a hangom – ...olyan hatalomért, amelyre már nem vágyik. – Visszagondolok Evangeline-re, a vele töltött időre a Fehértűz Palotában. Megkönnyebbült, amikor Maven Iris Cygnetet vette el helyette. És nemcsak azért, mert Maven egy szörnyeteg volt. Azt hiszem... volt valaki más, akit jobban szeretett. Még önmagánál és Maven koronájánál is jobban.

Elane Havent. Miután Elane háza fellázadt, emlékszem, Maven Evangeline kurvájának nevezte őt. A tanácsban nem fedeztem fel Elane-t, de a Haven-ház többsége a Samos-ház mögé állt, és velük kötött szövetséget. Mindannyian árnyékok, akik tetszés szerint elrejtőzhetnek. Gondolom, Elane akár végig ott lehetett, anélkül, hogy észrevettem volna.

– Gondolod, ha tudná, meghiúsítaná az apja munkáját? – Farley úgy néz, mint egy macska, amelyik éppen most kapott el egy kövér egeret. – Ha valaki... *segítene* neki?

Cal nem mondott le a koronáról a szerelméért. De vajon Evangeline megtenné?

Valami azt súgja, hogy talán. Az a sok intrika, csendes ellenállás, borotvaélen táncolás...

– Lehet. – A szó mindkettőnk számára új értelmet nyer. Új súly terheli. – Megvannak a maga indítékai. És azt hiszem, ez némi előnyt ad nekünk.

Farley ajka halvány mosolyra húzódik. A tapasztaltak ellenére hirtelen remény tölt el. Farley vigyorogva belebokszol a karomba.

– Barrow, megint feljegyezheted. Átkozottul büszke vagyok rád.

– Néha tényleg csinálok valami hasznosat is.

Felnevet, és odébb megy, közben int, hogy kövessem. A sikátoron túl a sugárút, burkolata ragyog, ahogy a hó maradékát is felolvasztja a nyári nap. Habozom, nem szívesen hagyom el a sötétség biztonságát. A keskeny téren túl nagyon tűnik a világ. Corvium belső fala fölénk magasodik, és az egésznek a középpontjában a torony áll. Fáj az első lépés. A második szintén.

– Nem kell visszamennem – motyogja Farley, és mellém lép. Komoran tekint fel a toronyra. – Majd elmondom, hogy alakult. Davidson és én elbírunk vele.

Nem tudom, el tudnám-e viselni, hogy visszamenjek a tanácsterembe, és némán üljek, miközben Tiberias mindent az arcomba vág, amit valaha tettünk. De muszáj. Olyasmiket is észreveszek, amelyeket a többiek nem. Olyan dolgokról tudok, amelyekről ők nem. Vissza kell mennem. Az ügy érdekében.

És érte.

Tagadni sem tudnám, mennyire vágyom rá, hogy visszamehessek érte.

– Mindent tudni akarok, amit te is – súgom Farley-nak. – Mindent, amit Davidson tervez. Semmibe nem megyek bele vakon.

Hamar rááll. Szinte túl gyorsan is. – Persze.

– A tiéd vagyok, felhasználhatsz. Ahogy csak akarsz. Egy feltétellel.

– Mondd.

Lelassítok, és Farley is hozzám igazítja lépteit. – Életben maradhat. Ha ennek az egésznek vége.

Félrebillenti a fejét.

– Törd szét a koronáját, pusztítsd el a trónját, szaggasd szét a királyságát. – Minden erőmet összeszedve nézek fel rá. A véreemben cikázó villám hevesen reagál, és a szabadulásért esdekel. – De Tiberias életben marad.

Farley beszívja a levegőt, és teljes, félelmetes magasságában kihúzza magát. Úgy érzem, keresztüllát rajtam, egészen a tökéletlen szívemig. De megmakacsolom magamat. Kérdem eltem ezt a jogot.

Remegő hangon válaszol. – Ezt nem tudom megígérni. De megpróbálok. Biztosan megpróbálok, Mare.

Legalább nem hazudik nekem.

Úgy érzem, kettészakadok. Egy nyilvánvaló kérdés tolakszik az elmémbe. Egy újabb döntés. *Az ő élete, vagy a győzelmünk?* Nem tu-

dom, melyik oldalt választanám, ha döntenem kellene. Melyik oldalt árulnám el. Ez a tudás elevenembe vág, és legbelül vérzek.

Azt hiszem, erről beszélt a jós. Jon nem sokat mondott, de a szavainak kiszámított jelentősége volt. Bármennyire is húzódozom tőle, el kell fogadnom a sorsot, amit megjósolt.

Hogy felemelkedjem.

Egyedül.

Lépésről lépésre haladok a burkolat kövein. A szél ismét feltámad, ezúttal nyugatról fúj, és eltéveszthetetlenül vér szagát sodorja magával. Rám tör a sok emlék és a hányinger. Az ostrom. A holttestek. A kétszínű vér. Csuklóm elroppan egy kőbőrű markában. Nyakak törnek el, mellkasok robbannak szét húst, zsigereket és csontokat fröcskölve szét. A csata hevében könnyű volt távol maradni az iszonyattól. De már nem az. Szívverésem felgyorsul, egész testemet hideg verejték borítja. Hiába éltük túl, és győztünk, a veszteség és a rettegés szakadékká mélyült a lelkemben.

Még mindig érzem őket: az idegeket, az elektromos vonalakat, amelyeket a villámaim kirajzoltak azokban, akiket megöltek. Mint vékony, izzó ágak: mindegyik más, mégis ugyanolyan. Számukat sem tudom. Vörös és kék egyenruhák, nortaiak és tóvidékiek. Mindannyian Ezüstök.

Remélem.

Az eshetőség, hogy talán nemcsak Ezüstök, szinte letaglóz. Maven korábban is Vörösöket használt ágyútölteléként vagy emberi pajzs-ként. Bele sem gondoltam. De egyikünk sem – vagy talán a többieket nem érdekelte. Sem Davidsont, sem Calt, de még Farley-t sem, ha úgy gondolta, a végeredmény megéri az árat.

– Hé – mormolja, és megfogja a csuklómat. Ahogy megérzem az érintését a bőrömön, összerezzenek, ujjai úgy zárulnak rám, mint egy bilincs. Kirántom a kezemet a markából, és acsarogva fordulok el. Aztán szégyenemben elvörösödöm, amiért így reagáltam.

Farley feltartott kézzel, tágra nyílt szemmel hátrahőköl, de nem látok rajta félelmet, sem ítélkezést. Még szánalmat sem. Csak nem *megértéssel* tekint rám? – Bocs – mondja gyorsan. – Elfeledkeztem a csuklódról.

Aprót biccentek, és zsebre dugom a kezemet, hogy elrejtsem az ujjaim begyén pattogó lila szikrákat. – Semmi baj. Még csak nem is...

– Tudom, Mare. Akkor fordul elő, amikor lelassulunk. A test kezd megint több mindent feldolgozni. Néha túl sokat is, és ezt nem kell szégyellni. – Farley a toronytól elfelé mutat. – Az sem szégyellnivaló, ha az ember pihen. A barakkok...

– Voltak kint Vörösök? – A csatatér és Corvium már lerombolt falai felé intek. – Maven és a tóvidékiek Vörös katonákat is beküldtek a többivel?

Farley megrökönyödve pislog. – Tudtommal nem – mondja végül, és nyugtalanságot hallok a hangjában. Ő sem tudja. Nem is akarja tudni, de én sem. Nem bírnám elviselni.

Sarkon fordulok, Farley kénytelen felzárkózni mellém. Megint csend ereszkedik ránk, ezúttal haragtól és szégyentől terhesen. Magamhoz ölelem az érzést, kínzom magam a borzadással és a fájdalommal. Még több csata várható. Még többen fognak meghalni, mindegy, milyen színű a vérük. Ilyen a háború. Ilyen a forradalom. Mások is két tűz közé szorulnak majd. Ha ezt elfelejtjük, azzal ismét pusztulásra ítéljük őket.

Miközben felmegyünk a torony lépcsőjén, ökölbe zárt kezemet a zsebemben hagyom. Bőrömet egy fülbevaló szúrja, a vörös kő meleg a markomban. Ki kellene hajítanom az egyik ablakon. Ha van valaki, akiről meg kellene feledkeznem, az ő.

A fülbevaló mégis marad a zsebemben.

Egyszerre lépünk a tanácsterembe. Látásom elhomályosul, pedig megpróbálom elfoglalni a megszokott helyemet. Figyelni. Megjegyezni mindent. Réseket keresni a kimondott szavakon, titkokat és

hazugságokat találni a kimondatlan gondolatok között. Ez nemcsak a figyelmem elterelését szolgálja, hanem feladat is egyben. Rádöbbsenek, miért is akartam olyan nagyon visszajönni ide, pedig minden jogom megvolt elmenekülni.

Nem azért, mert ez fontos. Nem azért, mert hasznomat vehetik.

Hanem mert önző vagyok, gyenge és félek. Egyelőre nem maradhatok egyedül.

Úgyhogy leülök, figyelek és megfigyelek.

És mindvégig magamon érzem a tekintetét.

• MÁSODIK FEJEZET •

Evangeline

KÖNNYŰ VOLNA VÉGEZNI VELE.

Arany cikornyák fonódnak az Anabel Lerolan nyakán ragyogó piros, fekete és narancssárga ékkövek köré. Elég volna egy rántás, és elvágthatnám a nyaki ütőerét. Kivéreztetethetném a testét és a tervét egyaránt. Mindenki szeme láttára véget vethetnék az életének és a jegyességnek. Tanúja lenne az anyám, az apám, Cal – nem beszélve a Vörös bűnözőkről és külföldi szörnyszülöttekről, akikkel egységbe kényszerültünk. De Barrow nem látná. Még nem jött vissza. Valószínűleg még mindig a hercege elvesztése miatt siránkozik.

Persze ez újabb háborút jelentene, és szétszakítana egy szövetséget, amelyen már így is sok a repedés. Képes lennék-e rá – elcserélném a hűségemet a boldogságra? Már a kérdés feltevésétől szégyellem magam, pedig csak eljátszottam a gondolattal.

Az öregasszony megérezheti a tekintetemet, mert rám pillant. Jól láthatóan gúnyos mosolyra húzza a száját, és hátradől székében. Fenséges látványt nyújt piros, fekete és narancssárga ruhájában.

Ezek nemcsak a Lerolan-ház színei, hanem a Calore-házé is. Bánatóan nyilvánvaló, hogy hová húz.

Megborzongok, és inkább lepillantok a kezemre. Az egyik körömöm csúnyán beszakadt a csatában. Kifújom a levegőt, és egyik títángyűrűmet karommá formálok az ujjam végén. Trónom karfáján dobolok vele, hogy az anyámat bosszantsam. Ingerültségéről csak egy rám vetett ferde pillantás árulkodik.

Túl sokáig fantáziáltam arról, hogyan ölöm meg Anabelt, elvesztetem a szánalmas tanács ármányainak fonalát. Létszámunk megcsapant, csak sietve egyesült frakcióink vezetői maradtak itt. Tábornokok, nemes urak, hadnagyok és királyi családtagok. A montforti vezető beszél, aztán apa, majd Anabel, és aztán kezdik előlről. Mindannyian visszafogottan, hamis mosolyokat villantva és üres ígéreteket hangoztatva beszélnek.

Bárcsak Elane itt lehetne! El kellett volna hoznom magammal. Kérte is, hadd jöhessen, sőt könyörgött nekem. Elane még halálos veszélyben is a közelemben akart maradni. Próbálom kiverni a fejemből az utolsó együtt töltött pillanataink emlékét, amikor a karomban tartottam. Soványabb nálam, de lágyabb. Ptolemus az ajtóm előtt várt, és gondoskodott róla, hogy senki se zavarjon meg minket.

– Hadd menjek veled – suttogta Elane a fülembe legalább tucatszor, vagy talán százszor is. Az apja és az anyém viszont megtiltották.

Elég ebből, Evangeline.

Most már átkozom magamat. A fejetlenségben fel sem tűnt volna nekik. Végtére is Elane egy árnyék, és egy láthatatlan lányt könnyű becsempészni. Tolly biztosan segített volna. Nem akadályozná meg, hogy a felesége is eljöjjön, ha én kérem a segítségét. De képtelen voltam rá. Először még meg kellett nyerni egy csatát, és nem tudtam, képesek leszünk-e rá. Őt pedig nem tehettem ki kockázatnak. Elane Haven tehetséges, de nem egy harcos. A csata sűrűjében pedig csak elvonta volna a figyelmemet, aggódtam volna miatta, és ezt nem engedhettem meg magamnak. Most azonban...

Elég.

Ujjaim megszorítják a trón karfáját. Szeretném szétszaggatni a vasat. Otthon, az Oromház számos fémgalériája jó terepet biztosított a terápia számára. Háborítatlanul pusztíhattam, újonnan feltámadt haragomat minduntalan változó szobrokra zúdíthattam anélkül, hogy aggódnom kellett volna, ki mit gondolhat. Kíváncsi vagyok,

Corviumban találok-e olyan nyugodt helyet, ahol ezt csinálhatom. Csak a feszültség levezetésének ígérete segít megőrizni a józanságomat. A karomná alakított gyűrűvel kaparászom a széket, fém csikorog a fémen, de csak anya hallja. Nem tud leszipni érte szokatlan tanácsunk előtt, én pedig, ha már mindenáron közszemlén kell lennem, legalább a kevés előnyét kiélvezem.

Végül elszakítom gondolataimat Anabel védtelen nyakától és Elane hiányától. Ha kibúvót akarok keresni apám tervei alól, akkor nem árt, ha odafigyelek.

– A seregük visszavonul. Maven király haderejének nem szabad időt hagyni arra, hogy újrendezzék a soraikat – mondja apa hűvösen. Mögötte látom a torony magas ablakain át a nyugati horizonton a lemenő napot. Az elpusztított tájról még mindig füst száll fel. – A sebeit nyalogatja.

– A fiú már a Fojtásban van – feleli gyorsan Anabel királyné. *A fiú.* Úgy beszél Mavenről, mintha nem is az unokája volna. De gondolom, nem is ismeri el a rokonának azok után, hogy Maven segített megölni Anabel fiát, Tiberias királyt. Maven nem az ő vére, csak és kizárólag Elarée.

Anabel a karfára könyökölve előrehajol, ráncos kezét összekulcsolja. Egyik ujján még mindig ott csillog régi jegygyűrűje. Amikor az Oromházban meglepett minket, és bejelentette: az unokája mögé áll, nem viselt fémet, hogy elrejtőzzön magnetronérzékeink elől. Most azonban nyíltan villogtatja a gyűrűt, mintha incselkedne velünk, merjük csak a koronáját vagy az ékszereit felhasználni ellene. Minden egyes részletet tudatosan megtervezett. És ő maga sem fegyvertelen. Mielőtt Anabel királyné lett volna, harcos volt, tiszt a tóvidéki fronton. Egy eltörő, vagyis az érintése halálos, és képes bármit – vagy *bárkit* – elpusztítani és felrobbantani.

Ha nem utálnám, amit rám kényszerít, még tisztelném is az elkötelezettségét.

– Seregeinek nagy része mostanra már bizonyára túljutott a Hadon-vízesésen, és átlépte a határt – teszi hozzá. – Már a Tóvidéken vannak.

– A tóvidéki sereg is éppen olyan sebezhető. Addig kellene lesújtanunk rájuk, ameddig megtehetjük, legalább a lemaradókat kapjuk el. – Apám Anabelről az egyik Ezüst nemes úrra pillant. – A Laris flotta egy órán belül el tudna indulni, igaz?

Laris tábornok kihúzza magát apám pillantása alatt. Flaskája most üres, és a győzelem mámoros bódulatát élvezi. Köhécsel, és megköszörüli a torkát. A terem másik végéből is érzem piagőzős leheletét. – Igaz, felség. Csak a parancsot kell kiadnia.

Halk hang vág közbe: – Ha kiadja, én megvétőzom.

Ezek Cal első szavai azóta, hogy visszatért Mare Barrow-val folytatott veszekedéséből, és a hatása nem marad el. A nagyanyjához hasonlóan ő is vörössel szegett fekete ruhát visel; már rég megszabadult a kölcsönzött egyenruhától, amelyet a csatában hordott. Megmoccan Anabel melletti székében: királyaként és az ügy szimbólumaként ott a helye. Nagybátyja, a Jacos-házból származó Julian a balján ül, Lerolan királyné pedig jobb oldalon. Egy király, aki érdemes arra, hogy a zászlaja alá gyűljünk.

Gyűlölöm érte.

Cal véget vethetett volna a nyomorúságomnak, felbonthatta volna az eljegyzésünket, visszautasíthatta volna apámat, aki a kezemet ajánlotta neki. De a koronáért cserébe eldobta magától Mare-t. És a koronáért cserébe csapdába ejtett engem.

– Micsoda? – Apa csak ennyit kérdez. Keveset mond, és még kevesebbet kérdez, emiatt már ez a kérdés is nyugtalanító. Önkéntelenül is megfeszülök.

Cal kihúzza magát, és még nagyobb teret tölt ki széles vállával. Öklére támasztja állát, elgondolkozva összehúzza szemöldökét. Nagyobbnak, idősebbnek, okosabbnak látszik. Egyenrangú a Hasadék királyával.

– Azt mondtam, megvétőznék egy olyan parancsot, amely mozgósítaná a légiflottát, vagy a koalíciónk bármely más osztagát, hogy ellenséges területen folytassa az üldözést – feleli Cal határozottan. El kell ismernem, még korona nélkül is királyi a viselkedése. Megköveteli a figyelmet, ha a tiszteletet nem is. Nem meglepő, hiszen erre nevelték, márpedig Cal nagyon lelkiismeretes. Nagyanyja ajkán feszült, de őszinte mosoly tűnik fel. Büszke az unokájára. – A Fojtás még mindig egy aknamező, és az információink a hírszerzéstől nem elégségesek, hogy a vízesések túloldalára kalauzoljanak. Csapda is lehet. Nem kockáztatom a katonák életét.

– Ebben a háborúban minden lépés kockázat. – Ptolemus szólal fel apám másik oldaláról. Ahogyan Cal, ő is teljes magasságában kihúzza magát a trónján. A lenyugvó nap vörös árnyalatot kölcsönöz Tolly hajának, olajozott, ezüstszőke fürtjei ragyognak a hercegi korona alatt. Ugyanez a fény öltözteti Calt háza színeibe, és visz vörös fényt a szemébe, miközben háta mögött fekete árnyékokat nyújtóztat ki. A két fiú farkasszemet néz, ahogyan az a férfiak szokása. *Mindent versengésként fognak fel*, dohogok magamban.

– Micsoda éleslátás, Ptolemus herceg – szólal meg Anabel rideg hangon. – De őfelsége, Nortá királya pontosan tudja, mi a háború. Én pedig egyetértek az értékelésével.

Már most királynak nevezi. Nemcsak nekem tűnik fel a szóválasztása.

Cal döbbsen lesüti szemét, de aztán gyorsan összeszedi magát, és eltökélten összeszorítja a fogait. Már döntött. *Már nem hátrálhatsz meg, Calore.*

A montforti primus, Davidson int az asztala mellől. A Skarlát Gárda parancsnokának és Mare Barrow-nak a társasága nélkül könnyű figyelmen kívül hagyni, én majdnem meg is feledkeztem róla.

– Egyetértek – mondja. Még a hangja is akcentus nélküli és jellegtelen. – A mi seregeinknek is kell idő a regenerálódáshoz, ennek a *koalíciónak* pedig arra, hogy... – Elhallgat, gondolkodik. Még

mindig nem tudok olvasni az arckifejezéséből, és ez szörnyen zavar. Nem tudom, hogy akár egy suttogó képes volna-e áttörni a mentális pajzsát. – Egyensúlyt találjon.

Anyám nem olyan sztoikus természetű, mint az apám, és izzó, fekete tekintetét az újvérű vezetőre szegezi. Kígyója a mozdulatát követve szintén a primusra pislant. – Szóval a határon túl nincs hírszerzés, nincsenek kémek? Már megbocsásson, uram, de az volt a benyomásom, hogy a Skarlát Gárdának – ejti ki a nevét utálattal – mind Nor-tában, mind a Tóvidéken kiterjedt kémhálózata működik. Bizonyára hasznos lenne, hacsak a Vörösök nem túlozták el az *erejüket*. – Szavai-ból csöpög a megvetés, mint a kígyóméreg.

– Az ügynökeinkkel minden rendben, felség.

A Vörös tábornok, az a szőke nő, akinek mintha oda lenne égetve arcára a mogorvaság, Mare-rel a sarkában belép a terembe. Átvágnak a tanácsstermen, és leülnek Davidson mellé. Gyorsan és némán mozognak, mintha valamiképpen el tudnák kerülni, hogy a helyiségben mindenki őket bámulja.

Miközben Mare helyet foglal, egyenesen előrenéz. Rám szegezi a tekintetét. Meglepődve fedezek fel a szemében valami furcsa érzelmet. *Lehetséges, hogy szégyelli magát? Nem, ez lehetetlen.* Arcom mégis felforrósodik. Remélem, nem pirulok el, pedig harag és zavar is kavargó bennem, még hozzá okkal. Elfordulok Cal felé, hogy az a személy vonja el a figyelmemet, aki talán még nálam is nyomorultabbul érzi magát.

Cal persze *megpróbál* úgy tenni, mintha Mare jelenléte semmiféle hatással nem volna rá, de ő nem olyan, mint az öccse. Maventől eltérően neki nincsen gyakorlata az érzelmei elrejtésében. Bőrét ezüstös pír futja el, és megszínezi arcát, nyakát és még füle hegyét is. A teremben kissé megemelkedik a hőmérséklet, hullámszik benne az érzelem, amivel Cal küzd. *Mekkora tökféj, gondolom megvetően. Választottál, Calore. Mindkettőnk sorsát tönkretetted. Legalább tehetnél úgy, mintha*

uralkodnál magadon. Ha valaki itt beleörülhet abba, hogy megszakad a szíve, az én vagyok.

Már azt várom, hogy nyávogni kezdjen, mint egy elveszett kiscica. De csak pislog, és elszakítja tekintetét a villámlánytól. Egyik kezével megszorítja széke karfáját, mire a tűzcsiholó karkötő a csuklóján az alkonyi nap fényével felizzik. De uralkodik magán. A karkötő nem lobban lángra, és ő sem.

Calhez képest Mare kőszikla: rideg, makacs, érzéketlen. Szikrája sem látszik rajta az érzelmeknek. Csak bámul engem. Idegesítő, de nincs benne kihívás. A tekintetében furcsa módon nem látom nyomát a szokásos dühnek. Persze nem is éppen kedves, de legalább utálatot sem sugároz. Gondolom, a villámlánynak most nem sok oka van gyűlölni engem. Összeszorul a mellkasom – vajon tudja, hogy nem az én döntésem volt? *Tudnia kell.*

– Jó, hogy visszatért közénk, Barrow kisasszony – mondom neki őszintén. Garantáltan eltereli a Calore hercegek figyelmét.

Nem válaszol, csupán keresztbe fonja a karját.

Társa, a Skarlát Gárda tábornoka már nem elégszik meg ilyen könnyen a hallgatással. Sajnos. Maga ellen hívja ki a sorsot azzal, hogy mogorván válaszol az anyámnak: – Az ügynökeink jelenleg is kapcsolatban vannak, és követik Maven király visszavonuló seregét. Hírt kaptunk arról, hogy a katonái erőltetett menetben Detraon felé tartanak. Maven és néhány tábornoka az Eris-tavon hajóra szállt. Állítólag ők is Detraonba igyekeznek. A tóvidéki király temetése is szóba került. És sokkal több a gyógyítójuk, mint nekünk. Aki túlélte a csatát, hamarabb harcra kész állapotba kerül, mint a mieink.

Anabel metsző pillantást vet apára. – Igen, a Skonos-ház még mindig megoszlik a frakcióink között, és a többség hűséges maradt a trónbitorlóhoz. – *Mintha ez a mi hibánk lenne. Megtettük, amit lehetett, és akit csak tudtunk, a magunk oldalunkra állítottunk.* – Nem beszélve arról, hogy a tóvidékieknek saját bőrgyógyító házaik is vannak.

Davidson széles gesztussal int, és feszült mosollyal biccent. Szeme sarkában szarkaláb jelzi a korát. Negyven év körülének gondolom, de nehéz pontosan megmondani.

Valamiféle furcsa tisztelgés vagy ígéret jeleként a homlokához érinti az ujjait. – Montfort segít. Több gyógyítóért tervezek petíciót benyújtani, mind az Ezüstök, mind a Fényesek soraiból.

– Petíciót? – biggyeszi le az ajkát megvetően apa. A többi Ezüst éppen ilyen értetlen, és elkapom Tolly tekintetét. A bátyám a homlokát ráncolja. Nem tudja, mire gondol Davidson. A gyomrom összeszorul, és az ajkamba harapok. Általában, amit az egyikünk nem tud, azt a másik pótolja. De ebben a témában mindketten sötétben tapogatózunk. *Mint ahogy apa is.* Akármennyire haragszom rá, ez jobban megrémít bárminél. Apa sem tud megvédeni minket olyasmitől, amit nem ért.

Mare is értetlenül néz. *A fenébe ezekkel az emberekkel,* fortyanok fel magamban. Kíváncsi vagyok, hogy az örökösen szemöldökét összeszevonó, sebhelyes nő tudja-e, miről beszél Davidson.

A primus halkán kuncog. Legalább az öreg élvezi a helyzetet. Lesüti hosszú, sötét szempilláit. Ha akarná, akár jóképű is lehetne, de gondolom, az nem szolgálná a célját, akármilyen is az. – Mint tudják, én nem vagyok király. – Fölemeli a tekintetét, végignéz apámon, Calen és Anabelen. – A népem akarát szolgálom, és a népem más politikusokat is megválasztott, hogy az érdekeiket képviseljék. Nekik is egyet kell érteniük. Amikor visszatérek Montfortba, hogy további katonákat kérjek...

– *Visszatér?* – visszhangozza Cal, mire Davidson elhallgat. – Mikor tervezte ezt elmondani?

Davidson pillanatnyi tétovázás után vállat von. – Most.

Mare ajka megrándul. Nem tudom megállapítani, fintort vagy mosolyt akar elfojtani. De valószínűbb az utóbbi.

Nemcsak nekem tűnik fel. Cal tekintete gyanakodva cikázik Mare és a primus között. – És mi mit tegyünk a távollétében, primus? – kérdezi. – Várjunk? Vagy harcoljunk fél kézzel?

– Felség, nagyon hízelgő, hogy Montfortot ennyire lényegesnek tartja az ügye szempontjából – vigyorog Davidson. – Elnézését kell kérnem, de az országom törvényeit még háborúban sem szeghetem meg. Nem fogom elárulni Montfort alapelveit, és kiállok a népem jogai mellett. Végtere is, ők azok, akik segítenek visszafoglalni önöknek a saját országukat. – A szavaiban rejlő fenyegetés éppolyan feltűnő, mint az arcán a könnyed mosoly.

Apa jobban ért ehhez a játékhoz Calnél. Ő maga is üres mosolyt villant. – Soha nem kívánnánk egy uralkodótól, hogy forduljon a népe ellen, uram.

– Na persze – jegyzi meg a sebhelyes Vörös nő. Apa elengedi a füle mellett a tiszteletlenséget, de csak a koalíció kedvéért. Ha nem volna a szövetség, azt hiszem, megölné a nőt, hogy mindenkinek leckét adjon illendőségből.

Cal igyekszik megőrizni a hidegvérét. – Meddig lesz távol, primus?

– A kormányomtól függ, de nem számítok hosszas vitára – mondja Davidson.

Anabel királyné elragadtatva összecsapja tenyerét, és ahogy nevet, arcán elmélyülnek a ráncok. – Milyen érdekes, uram! És az ön kormányára szerint mi számít hosszú vitának?

Ezen a ponton olyan érzésem támad, mintha középszerű színészek előadását nézném. Egyikük sem hisz el – sem apa, sem Anabel, sem Davidson – egy árva szót sem abból, amit a többiek mondanak.

– Ami évekig tart. – Davidson felsóhajt, és veszi a lapot. – A demokrácia furcsa intézmény. Persze önök még nem tudják.

Az utolsó megjegyzése betalált. Anabel mosolya fagyossá válik. Újabb figyelmeztetésként az asztalra koppint. Képességével könnyedén képes pusztítani. Mint ahogy mindannyian. Mind halálosak

vagyunk, és saját indítékaink vannak. Nem tudom, meddig bírom még elviselni.

– Én izgatottan várom, hogy lássam.

Alig hagyják el a szavak Mare száját, a hőmérséklet megemelkedik. Ő az egyetlen, aki nem néz Calre. A fiú dühösen izzó szemmel bámul rá, és az ajkát harapdálja. Mare eltökélt marad, arca jóindulatú maszk. Azt hiszem, Davidson kottájából játszik.

A szám elé kapom a kezemet, hogy elfojtsam a meglepett vihogást. Mare Barrow-nak elképesztő tehetsége van a Calore család férfitagjainak felzaklatásához. Felmerül bennem, hogy vajon eleve így tervezi-e. Éjszakánként ébren töpreng azon, hogyan zavarja össze legsikeresebben Mavent, vagy vonja el Cal figyelmét?

De vajon tényleg így van? Képes volna rá?

Ösztönösen próbálok elfojtani a remény szikráját, ami fellobban a lelkemben, aztán hagyom kibontakozni.

Mavennel is ezt csinálta. Lefoglalta. Kibillentette. Távol tartotta tőlem. Ugyanezt nem tudná megtenni Callel is?

– Akkor jó követe leszel Nortának. – Igyekszem unott, közönyös hangot megütni. Nem túl mohót. Nem akarom, hogy bárki rájöjjön, messzire hajítottam a csontot abban a reményben, hogy a kutya követni fogja. Mare tekintete rám villan, a szemöldöke felszalad. *Ugyan már, Mare.* Örülök, hogy senki sem tud olvasni a gondolataimban.

– Nem, nem lesz, Evangeline – mondja gyorsan Cal összeszorított fogakkal. – Nem akarom megsérteni, primus, de nem tudunk eleget a nemzetéről ahhoz...

A fejemet oldalra billentve pislogok a jegyesemre. Ezüstszínű hajam végigsiklik a kulcscsontomat fedő pikkelyes páncélon. A szerény hatalom érzése, amelyet jelen pillanatban birtoklok, végigfut az idegpályáimon. – És mi lenne jobb módja megtudni? Hősként fogadják majd. Montfort az újvérűek országa. Mare jelenléte segítené az ügyünket. Nem így van, primus?

Davidson rám néz. Érzem, hogy a pillantása keresztüldöf. *Nézz csak, Vörös, amennyit akarsz.* – Kétségtelenül.

– Megbízna benne, hogy jelentést is tesz arról, amit ott talál? Még-hozzá anélkül, hogy elhallgatna tényeket? – Anabel felmordul. – Ne feledje, Evangeline hercegnő, ez a lány nem hű senkihez, akinek ezüst vére van.

Cal és Mare ugyanabban a pillanatban sütik le a szemüket, mintha küzdeniük kellene azért, hogy ne nézzenek egymásra.

Vállat vonok. – Akkor küldjön vele egy Ezüstöt. Esetleg Jacos nagyurat? – Az idős férfi szinte elvész sárga köntösében, és a neve hallatán meglepetten rezzen össze. Elnyűttnek látszik. – Ha az emlé-kezetem nem csal, ön tudós, igaz?

– Az vagyok – motyogja.

Mare felkapja a fejét. Arca kipirul, de összeszedettnek lát-szik. – Küldjenek velem, akit csak akarnak. Montfortba megyek, és egyetlen királynak sincs joga megállítani. De megpróbálhatják.

Remek. Calore megfeszül a székében. A nagyanyja is kihúzza magát mellette, és bár a fúhoz képest alacsonyabb, a hasonlóságuk szembe-tűnő. Ugyanaz a bronzbarna szempár, széles váll, egyenes orr. Ugyanaz a katonaszív. És végső soron ugyanaz a becsvágy. Anabel az unokáját nézi, miközben válaszol, tartva a reakciójától: – Így Jacos nagyúr és Mare Barrow képviselik Nortá igazi királyát, és velük...

Cal karkötője szikrát vet, és apró, vörös lángot csíhol, amely lassan végigvándorol az ujjain.

– Az igazi király majd magát képviseli – mondja Cal a lángot nézve.

A terem másik végében Mare a fogát csikorgatja. Nekem is min-den önuralmamra szükségem van, hogy nyugodtan üljek, de magam-ban ujjongok. *Milyen könnyű volt!*

– Tiberias – sziszegi Anabel. Cal válaszra sem méltatja, a nagy-anyja pedig itt nem vonhatja kérdőre. *Magadnak köszönd, te ostoba vénasszony. Te tetted királlyá. Most engedelmeskedj.*

– Bevallom, én is osztozom Julian bácsikám – és az anyám – természetes kíváncsiságában – mondja Cal, és az anyja említésére ellágyul a hangja. Beismerem, nem sokat tudok róla. Coriane Jacos nem tartozott Elara királyné kedvelt beszédtemái közé. – Meg akarom látogatni ezt a Szabadköztársaságot, hogy a saját szememmel bizonyosodjam meg a róla keringő történetek igazáról. – A hangját lehalkítja. Olyan áthatóan nézi Mare-t, mintha ezzel rábírhatná, hogy a lány viszonzza a pillantását. De nem teszi. – Szeretek magam utánajárni a dolgoknak.

Davidson felcsillanó szemmel bólint, és közönyösségének álarca egy pillanatra lehullik. – Örömmel látjuk, felség.

– Helyes. – Cal eltünteti a lángot, majd az asztalra koppint. – Akkor eldőlt.

Nagyanya összepréseli az ajkát, mintha valami savanyúba harapott volna. – Eldőlt? – kérdezi megvetően. – Semmi sem dőlt el. Ki kell tűznöd a zászlódat Delphie-ben, ki kell nyilvánítanod a fővárosodat; területet kell nyerned, erőforrásokat, *embereket*, még több nemesi házat kell magad mellé állítanod...

Cal hajthatatlan. – Valóban szükségem van erőforrásokra. *Katonákra*. Montfortnak pedig vannak katonái.

– Nagyon jól mondja – szólal meg apa olyan mély hangon, amitől feleled a szívemben a régi félelem.

Vajon haragszik rám, amiért errefelé kanyarítottam a dolgokat? Vagy elégedett? Gyerekként megtanultam, mit jelent ujjat húzni Volo Samossal. Büntetésként kísértet lettem, egy mellőzött, nem kívánt gyerek. Amíg vissza nem nyertem a szeretetét a teljesítményemmel és az intelligenciámmal.

A szemem sarkából az apámra sandítok. A Hasadék királya sápadtan ül a trónján. Gondosan nyírt szakálla alatt apró, gúnyos mosolyt pillantok meg, és ekkor sóhaj tör fel belőlem a megkönnyebbüléstől.

– Norta törvényes királyától érkező kérelem nagy súllyal esik majd latba a primus kormányában – folytatja apa. – Ez is csak a szövetség-

günket erősíti. Ezért úgy helyes, ha én is követet küldök, aki a Hasadék Királyságot képviseli.

Csak Tollyt ne! – sikoltok fel némán. Mare Barrow megígérte, hogy nem öli meg, de nem bízom a szavában, különösen ilyen kínálkozó körülmények között. Már látom is magam előtt: egy buta baleset, ami a legkevésbé sem véletlen. És Elane-nek is mennie kell majd, hogy eljuttassa a kötelességtudó feleséget az oldalán. *Ha apa Tollyt küldi, egy hullát kapunk vissza.*

– Evangeline is önökkel tart majd.

Megkönnyebbülésemet émelygés váltja fel.

Vívódom, kérjek-e még egy pohár bort, vagy hányjam inkább végig a padlót. Hangok sikoltoznak a fejemben, és mind ugyanazt: *Magadnak köszönd, te ostoba kis fruska.*